

Juris Kulakovs

- Kādas radošas ieceres šobrīd nodarbina komponistu Juri Kulakovu?

- Mani nodarbina mūzika! Tikai un vienīgi mūzika. Šad un tad joprojām koncertēju ar ansambļiem, pamatā ar "Pērkonu" un "Menuetu". "Menuets" ir atkal atdzimis, nupat izdodot savu ļoti veiksmīgo skaņuplati "In memoriam". Kā viesmākslinieks es piedalos levas Akurāteres solo projektā "Simulācija", spēļu taustiņinstrumentus. Kopš šis ansamblis ir kļuvis akustisks, sintezatoru bieži vien līdzīgi neņem. Atceros instrumentu, ko apguvu Mediņskolā - akordeonu.

Diemžēl smagās ekonomiskās situācijas dēļ koncertdarbība nav manu pamatienākumu avots. Vairāk tas ir komponista, aranžētāja, producenta darbs. Producenti būtībā ir kāda projekta muzikālais vadītājs. Piemēram, nupat es biju "Menueta" plates producenti. Tas nozīmē, ka atšķirībā no pārējiem kolēģiem, kas iespējams vai iedzied tikai savu partiju, man jāšē visās ierakstu reizēs no sākuma līdz galam, jāseko, kā kurš ko izdara, un jāatbild par rezultātu.

- Runājot par koncertu, tu pieminēji akordeonu. Zinu, ka agrāk tev tas nepatika...

- Agrāk man vienkārši nepatika spēlēt repertuāru, kas bija mākslīgi aranžēts akordeonam. Vispār tas ir ļoti patīkams un omulīgs instruments; īpaši kā franči to izmanto - *musette* stilā (tas ir tāds diezgan virtuozs ballīšu stils Francijā gadsimta sākumā).

Šķiet, ka Dūrišu Juri pazīst ikviens sevi cenošs latvju rokmūzikas pazinējs. "Pērkonu" hiti "Pie baltas lapas", "Balāde par gulbi", kas jau ieņēmuši stabilu vietu latvju roka klasikā, kā arī pirms septiņām sezonām gada populārākā dziesma "Mēs pārtiekam viens no otra" - tie visi ir Jura darbi. Un vēl - viņš ir viens no latviešu pašas vecākās (un mūžam jauneklīgās) rokgrupas "Menuets" dalībniekiem.

Ar Juri Kulakovu sarunājas
Diāna Gasule

- Kādas ir tavas muzikālās ieceres?

- Režisors Juris Rijnieks Jaunajā Rīgas teātrī iestudē savu kārtējo lugu, komēdiju par mūsu laikiem, par bankām, visādiem krāpniekiem. Tas būs muzikāls gabals. Ir vēl viena interesanta lieta. Nākamajiem Deju svētkiem paredzēta koncertprogramma, kas sauksies

raumēju (kāja iespruka starp ķēdi un zobratu), ka nevarēju turpināt klavierspēles apguvi. Vienkārši nevarēju aiziet uz mūzikas skolu. Tas bija labs iemesls, lai neturpinātu plinkšķināt klavieres. Biju laimīgs gan es, gan mamma. Es nekādi nevarēju saprast, kāpēc, spēlējot klavieres, ir jāskaita: vie-ni, di-vi, tri-si... (isāk sakot, kāds tam visam sakars ar rīsiem?) Turklāt es gribēju spēlēt ar abām rokām. Skolotāja jautāja: nu kā ar abām rokām? Es teicu: nu šitā! Bet viņa to nesaprata. Bet man spēlējot nepatika bakstīties ar vienu pirkstu. Toties vēlāk, kad manai mātai uz mājām nāca klavierskolotāja, es sajutu interesi par mūziku. Mani fascinēja paši mūzikas instrumenti. Ballītēs gāju klāt muzikantiem aptaustīt mežragus. 5. klasē es jau pats gribēju iestāties mūzikas skolā. Mani negribēja uzņemt, jo uzskatīja, ka man nav muzikālās dzirdes. Es nevarēju pareizi nodziedāt nevienu melodiju. Bet es iekšā pa blatu. Klavieres un vijoliņas vairs nevarēju mācīties, jo biju tam par vecu. Gribēju pūst trompeti, bet mamma izvēlējās akordeonu.

"Deja cauri gadsimtiem". Šis programmas pirmā daļa savukārt būs "Deja akmens laikmetā". Man tai jākomponē mūzika. Ņemot vērā, ka akmens laikmetā par latviešiem neviens neko nezināja, nav zināms, kādā valodā tas viss varētu skanēt. Uzdevums ir diezgan divains, bet "Flintstonu" sērija tur neies cauri! Vēl iecerēts latviešu rokmūzikas izlases aranžējums simfoniskajam orķestrim, kaut kas līdzīgs pagājušogad izdotajam "The Beatles" melodijām vietējā aranžējumā un izpildījumā. Es biju šā ieraksta diriģents un viens no aranžētājiem.

- Cik gadu vecumā tu sāki interesēties par mūziku?

Iespējams, ka piespiedu kārtā mūzikai pievērsos sešu gadu vecumā. Bet tas ilga tikai pāris nedēļas, jo, braucot ar riteni, es tā sevi sat-

- Un vēlāk tu turpināji izglītoties Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolā...

- Jā. Bet arī tas bija diezgan kuriozi. Mamma jau bija izdomājusi, ka man vispiemērotākā būs dziedāšanas skolotāja karjera, tāpat jāstūde vai nu Daugavpils padagoģiskajā institūtā, kur bija arī mūzikas pedagoģijas nodaļa, vai Rēzeknes mūzikas vidusskolā. Es teicu: nē, šīs vietas mani nevilina! Man likās, ka jāiet uz Rīgu. Mūzikas skolotājs bija gandrīz vai šokēts: kur nu, kur nu! Tur taču visi spējīgie, visi talantīgie no Rīgas un Jūrmalas. Tu netiksi iekšā! - Labi, es teicu, pamēģināšu tikai joku pēc. Tomēr brīnumainā kārtā es iestājos kā viens no pēdējiem. Specialitātē, starp citu, dabūju trijnieku. Pieci man bija sacerējumā. Pareizrakstība un vēsturē man tolaik nebija problēmu.

- Kāds tu biji savos tiņa gados? Mediņos ar tevi karoja garo matu dēļ...

- Ak, jā. Bet es nezinu. Tā jau nebija mana problēma. Es taisījos kļūt par rokzaigzni, tāpēc tie mati jau nemaz savādāki nevarēja būt.

- Vienu brīdi tu esot forši izskatījies arī ar isiem matiem.

- Bija tāds gadījums Ukrainā, vissavienības rokfestivālā. Mēs ar "Menuetu" tur pārstāvējām Latviju. Tur bija Maskavas Centrālā televīzija. Atnāca veči un pateica: tūlīt uz frizētavu! Tādus garmatāinos mēs nevaram rādīt. Mēs jau tur spirinājāmies pretī, bet Blūms ("Menueta" dibinātājs un garīgais tēvs - red.) nolēma, ka jāiet uz kompromisu... Ar lielu stīvēšanas mūs frizētāvā apcirpa pamatīgi. Mana mamma to ilgi atcerējās: dēļin, ja tu varētu nogriezt tādus matus, kādi tev bija toreiz, kad atbrauci no Kijevas...

- Vai tu gribētu atpakaļ savos tiņa gados, vēleiz būt jaunāks, nākotne nezināma...

- Droši vien gribētu, jo popularitātei ir arī savas ēnas puses... Bet vairāk, protams, ir to labo pušu. Un problēmas laika gaitā jau nemazinaš, gluži pretēji - to kļūst vairāk, un tās ir lielākas. Es jau arī tagad kļūdos, katrā savā darbā es saskatu trūkumus, kurus labprāt vēlētos labot (runājot konkrēti par mūziku). Katru nākamo reizi ir jāizdara labāk, ir jāizvairās no atkārtojumiem un agrāk pieļautām kļūdām. Kā tai

dziesmā - "Pie baltas lapas apšēžos..." Vienmēr viss jāsāk no sākuma. Vienīgi tagad esmu jau pazīstams. Stabila ir tikai mana pagātne.

- Vai tu esi iespaidojies no personībām, kuras pazīsti?

- Es ne tik daudz iespaidojos, bet gan mācos. Mācos no saviem kolēģiem un skolotājiem Imanta Kalniņa, Raimonda Paula, Pētera Plakida. Bet principā esmu ļoti spītīgs, un ar varu mani ietekmēt nav iespējams.

- Ko tev visvairāk patīk darīt?

- Gulēt, lasīt, spēlēt un spēlēties.

- Ko tu lasi?

- Īpaši speciālo literatūru. Žurnālu "Keyboard". Šad tad lasu teoloģiskas lietas.

- Vai tu skaties TV?

- Jā. "Rēdereju", "Komisāru Reksī". "Robinu Hudu", ja iznāk. "Hameleonu rotaļas" mani garlaiko šausmīgi. Bet visumā TV es tikpat kā neskatos. Vislabāk man patīk komēdijas žanrs. Man it kā būtu jāinteresējas par nopietnām lugām, kas nav domātas vienkāršajam skatītājam, bet tieši tās man ne pārāk patīk. Man pietiek savu problēmu.

- Kā tev izdodas aiz-

bu meklējumu laiks. Tad es lasīju Platonu, Niči, austrumu filozofiju. Šobrīd vienīgā sistēma ir Bībele. Es gan pret to šad tad grēkoju, bet, ja ar to dzīvotu saskaņā, viss būtu vislabākajā kārtībā. Esmu par to pārliecināts.

- Varbūt esi izkopis arī kādas papildu spējas?

- Vienīgi esmu bijis aktieris kādā izrādē Nacionālajā teātrī. Biju bāra pianists.

- Un kā tu tur juties?

- Ļoti divaini. Jutos diezgan garlaikots, jo lielāko daļu laika man bija jāšēž. Ik pa brīdim man bija jāspēlē, bija laikā jāuznāk, šad tad kaut kas jādara un jātēlo, piemēram, pārsteigums. Labi, ka drīkstēju pipēt, tā es īsināju laiku.

- Kādas ir tavas atiecības ar sportu? Un kādi cilvēki tev patīk?

- Ja es nebūtu tik slinks, spēlētu tenisu un braukātu uz baseinu, šīs divas lietas man ļoti patīk. Atceros skolas gadus, es skrēju lēnāk par visiem, bet kaut kādas veiklības pazīmes man tomēr bija - vismaz kla-

gaidīt skumjas?

- Elementāri. Nekad nav tik slikti, lai nevarētu būt vēl sliktāk. Kad mums bija ziepes ar "Pērkonu", Zigmars Liepiņš man atsūtīja aforismu: katrs gals ir jauns sākums. Un, ja varu, tad izguļos.

- Vai esi izdomājis, kā pareizi jādzīvo?

- Tiņa gadi man bija garīgo sistēmu un vērti-

ses basketbola komandā es biju. Arī futbols man patika, volejbols toties ne. Nevarēju pa to bumbu trāpīt, mūžīgi garām! - Kā cilvēki man patīk gan omulīgi resniši, gan tādi stiegraini tipi, kāds bija Edgars Liepiņš. Katram tipam ir savi jaukumi, bet es pats gribētu būt tikai omulīgs, nevis resnīšis. Tāpēc, lai gan īpaši par sevi nerūpējos, tomēr piedomāju...

- Kādreiz tevī dēvēja par Emersonu... Tev patīka?

- Jā, normāli. Emersons grupā "Emerson, Lake & Palmer" spēlēja visus taustiņinstrumentus. Tā bija gandrīz vienīgā slavenā grupa, kurā nebija ģitārista. Nu un es centos Emersonu atdarināt, es arī gribēju kļūt par taustiņu virtuozu. "Arkas" laikā (mūzikas grupa septiņdesmito gadu

sākumā - red.) mēs spēlējām dažus viņa aranžētos skaņdarbus. Viņš taisīja pekstiņus ar taustiņinstrumentiem, es kādreiz braukāju pa skatuvi ar divriteni.

- Tagad jaunieši tevī dēvē par Dūrišu Juri...

- Māris Melgalvs tā iztulkoja manu uzvārdu. Nu okei.

- Tu atgādinot Lenonu...

- Jā, tā mani sagaidīja Austrālijā: o, Lenons atbraucis!

- Kura no šīm iesaukām tev pašam liekas visimpātiskākā?

- Nezinu. Vienaļģa, varbūt Melgalva variants. Tās pārējās ārzemnieciskās - tie ir citi (spilgtas personības), tas neesmu es.

- Kā mainījies tava muzikālā gaume?

- Kad es mācījos Mediņos, bītlis bija izģājuši no modes. Savukārt "Menueta" dalībnieki bija bītlu fani. Tolaik viņi man nelikās pietiekami asi kā, piemēram, "Deep Purple", Emersons, "Queen". Bet šobrīd no visas populārās mūzikas tieši bītlis man patīk vislabāk.

- Kā mainījās cilvēku attiek-